

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v právnej veci žalobcu: **S. S. Z. W., Sp. z o. o., U. A., X., P. R.**, IČO: X., zast. JUDr. Z. L., advokátom so sídlom AK D., C., X. B., proti žalovanému: **T., s. r. o., P., X. B.**, zast. JUDr. L. M., advokátom so sídlom P., X. B., **o zaplatenie 2 340 468,53 PLN s prísl. a o protinávrhu žalovaného o zaplatenie 12 301 839.- Sk s prísl.**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 17Cb 103/20003, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. novembra 2008, sp. zn. 5Obo 73/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. novembra 2008, sp. zn. 5Obo 73/2007-274 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 25. apríla 2007 č. k.17Cb 103/2003-236 v znení opravného uznesenia z 8.augusta 2008, č. k. 17Cb 103/2003-265 a opravného uznesenia z 22.augusta 2008 č. k. 17Cb 103/2003-268 **zrušuje** a vec **vracia** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 25. apríla 2007, č. k. 17Cb 103/2003-236 v spojení s opravným uznesením z 8. augusta 2008 č. k.17Cb 103/2003-265 a z 22. augusta 2008 č. k.17Cb 103/2003-268 konanie v časti o zaplatenie103 647.-PLN zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 250 676.- Sk s príslušenstvom 9,68 % p. a. od 27. septembra 1997 do zaplatenia, istinu 249 806.- Sk

s príslušenstvom 9,68 % p. a. od 27. októbra 1997 do zaplattenia, istinu 11 801 357.- Sk s príslušenstvom 9,68 % p. a. od 13. októbra 2001 do zaplattenia a nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 418 077.- Sk.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal, aby mu žalovaný na základe rozhodnutia súdu zaplatil istinu v sume 2 340 468,53 PLN s 10 % úrokom z omeškania ročne od 16. apríla 2003 do zaplattenia titulom náhrady škody - ušlého zisku, súvisiaceho so zavedením nového počítačového systému prijímania bookmakerských stávk. Žalovaný porušil ustanovenia „ Zmluvy o predaji licencie“ z 19. júna 1997 a „ Licenčnej dohody“ z 19. júna 1997 v znení dodatku č. 1 z 1. januára 1998 a dodatku č. 2 z 23. mája 2000. Žalobca podaním z 25. apríla 2007 vzal žalobu v časti o zaplattenie 103 647.- PLN späť, preto súd podľa ust. § 96 ods.1 a 3 O. s. p. konanie v tejto časti zastavil a pokračoval v konaní o zaplattenie 2 236 821,53.- PLN s 10 % úrokom z omeškania ročne od 16. apríla 2006 do zaplattenia.

Prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní dospel k názoru, že žalovaný nekonal protiprávne, v rozpore so zmluvou a tiež nebolo preukázané, že by žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody voči žalovanému podľa § 373 a § 379 Obchodného zákonníka. Prvostupňový súd preto žalobu žalobcu na náhradu škody - ušlého zisku v celom rozsahu zamietol.

Súd prvého stupňa konal aj o protinávrhu žalovaného z 21. februára 2005 o zaplattenie 250 676.- Sk s 9,69 % p. a. od 27. septembra 1997 do zaplattenia, zaplattenia 249 806.- Sk s 9,68 % p. a. od 27. októbra 1997 do zaplattenia a zaplattenia 11 807 357.- Sk s 9,68 % p. a. od 13. októbra 2001 do zaplattenia, spolu 12 301 839.-Sk s prísl.

Pohľadávka žalovaného vyplýva zo zmluvy o predaji licencie z 19. júna 1997, ako aj Licenčnej zmluvy z 19. júna 1997 a jej dodatkov č. 1 a č. 2, v ktorých sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanému celkovo sumu 29 500.- USD čo predstavuje cenu za prevod licencie k softwaru slúžiacemu na prijímanie kurzových stávk, ako aj oživenie a servis a konfiguráciu 2 centrálnych serverov, 7 serverov na pobočkách odberateľa a 2 pracoviská na každej pobočke odberateľa. Žalobca z dohodnutej ceny uhradil iba prvú splátku 14 750.-USD, neuhradil 2. splátku 7 375.- USD do 26. septembra 1997 a sumu 7 375.- USD do 26. októbra 1997. Žalovaný preukázal, že všetkých 124 pobočiek, ktoré žalobca prevádzkoval 12. októbra 2001, pracovalo nasoftwari dodanom žalovaným pre žalobcu. V zmluve o predaji licencie

z 19. júna 1997 a licenčnej zmluve z 19. júna 1997 si účastníci konania dohodli cenu za licenciu na jednu pobočku 2 107.- USD, čo za 117 pobočiek predstavuje 11 801 357.- Sk.

Porušenia jednotlivých ustanovení zmluvy sa teda dopustil žalobca, a to neuhradením zmluvných záväzkov, čím zmluva automaticky stratila platnosť a žalovaný preto nemohol spôsobiť žalobcovi škodu ním uplatnenú z tejto zmluvy.

Prvostupňový súd preto dospel k záveru, že vzájomný návrh, uplatnený žalovaným, je v celom rozsahu oprávnený, preto mu vyhovel .

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) rozhodol na odvolanie žalobcu vo veci rozsudkom z 19. novembra 2008, č. k. 5Obo 73/2007-274 tak, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu potvrdil, keď konštatoval správnosť napadnutého rozhodnutia a jeho odôvodnenia a v celom rozsahu sa s ním stotožnil.

Účastníci konania si v zmluve o predaji licencie ako predmet dodávky vymedzili predaj licencie na software, spustenie systému a 12-mesačný autorský servis. Predaj licencie zahŕňal súbor pracovísk - 2 centrálné servery, 7 serverov v pobočkách odberateľa. Zo zmluvy teda nevyplýva, že žalobca mohol používať software vo všetkých svojich pobočkách, ako ho skutočne využíval. Žalobca v konaní nepreukázal, že uhradil žalovanému dohodnutú 2. a 3.splátku za prevod licencie k software a za jeho využívanie v ďalších 117 pobočkách žalobcu.

Žalobca dňa 11. februára 2009 podal proti tomuto rozsudku dovolanie a navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, resp. vrátil až prvostupňovému súdu vec na ďalšie konanie, nakoľko aj rozhodnutie súdu prvého stupňa má vady, pre ktoré treba jeho rozhodnutie zrušiť.

Ako dôvody dovolania uviedol, že v konaní prišlo k vadám uvedenými v ust. § 237 písm.e/ O. s. p. pretože sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný vzhľadom na to, že prvostupňový súd rozhodol o protinávru žalovaného, ktorým žalovaný nenavrhol, aby mu bolo prisúdené viac, než si uplatnil žalobca, pričom takýto jeho prejav, uplatňujúci protipohľadávku na započítanie, nie je vzájomným návrhom, ktorý by z tejto pohľadávky urobil prejednávajúcu vec, ale je len obranou proti žalobcovmu návrhu, ako každá iná obrana a súd sa s ňou mal vysporiadať len v odôvodnení rozsudku ako otázke prejudiciálnej, a k vadám uvedeným v ust. § 237 písm.f/ O. s. p. vzhľadom na to, že

účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, nakoľko súd odročil pojednávanie za účelom zopakovania dokazovania alebo doplnenia dokazovania, avšak opätovne už pojednávanie nenariadil a ani žalobcu o tom neinformoval, pretože prvostupňový súd nesprávne a neúplne zistil skutkový stav veci a nevysporiadal sa s rozpormi v konaní (§ 241 ods. 2 písm.b/ O. s. p.) a nakoľko napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to okrem toho, že sa nepodal návrh na začatie konania, tak ako to dovolateľ uviedol, súd nepreskúmateľne a zmätočne priznal domnelú pohľadávku žalovanému v slovenských korunách proti žalobcovi, pričom žalovaný poukazuje na pohľadávku v USD, čím dochádza k účelovému prepočítaniu mien (§ 241 ods. 2 písm.c/ O. s. p.).

Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že tvrdenie žalobcu je účelové, nesprávne a nemá oporu v súdnom spise z podaní alebo vyjadrení žalovaného. Žalovaný od začiatku súdneho konania až do jeho konca odmietal celý žalovaný nárok žalobcu čo do základu a čo do výšky a žiadal žalobu zamietnuť. Žalovaný podaním z 21. februára 2005- označeným ako "doplnenie vyjadrenia a protinávrh žalovaného", si výslovne v súlade s ust. § 97 ods.1 O. s. p. uplatnil svoj peňažný nárok proti žalobcovi vzájomným návrhom bez akéhokoľvek návrhu na započítanie žalobou uplatneného nároku žalobcu. Žalovaný za tento vzájomný návrh podľa ust. § 97 ods. 1 O. s. p. zaplatil i súdny poplatok, preto nie je pravdivé tvrdenie dovolateľa, že je splnená zákonná podmienka na podanie dovolania podľa ust. § 237 písm.e/ O. s. p. Pojednávanie vytyčené Najvyšším súdom Slovenskej republiky na 30. júla 2008 nebolo odročené, ale zrušené, a teda očakávanie ďalšieho pojednávania zo strany žalobcu bolo nedôvodné. Námietku premlčania mohol žalobca uplatniť až do právoplatného skončenia veci, čo neurobil. Všetky ostatné tvrdenia, ktoré dovolateľ uplatnil vo svojom dovolaní, duplicitne opakujú tvrdenia pred súdom prvého stupňa. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol.

Žalobca sa písomne vyjadril k vyjadreniu žalovaného, pričom opätovne poukázal na svoje tvrdenia uvedené v dovolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) rozhodol o dovolaní žalobcu uznesením z 28. januára 2010, sp. zn.10bdoV 18/2009 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v znení jeho opravných uznesení v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, keďže dospel k názoru, že súd

prvého stupňa v dôsledku nesprávneho postupu prejednal protinávrh resp. vzájomný návrh žalovaného podľa ust. § 97 ods. 1 O. s. p., napriek tomu, že neskúmal, či tento má náležitosti vyžadované v ust. § 97 ods. 1 O. s. p., resp. ide o obranu žalovaného podľa ust. § 98 O. s. p. a rozhodol o ňom, rovnako ako aj odvolací súd. Dovolací súd preto dospel k názoru, že konania predchádzajúce vydaniu rozsudku prvostupňového ako i odvolacieho súdu, sú postihnuté vadou uvedenou v ust. § 237 písm.e/ O. s. p. a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Na základe sťažnosti spoločnosti T., s. r. o., P., B., ktorá bola doručená Ústavnému súdu Slovenskej republiky 13. mája 2010, doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 3. júna 2010, Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. II.ÚS 285/2010-43 z 15. novembra 2010 rozhodol, že základné právo spoločnosti T., s. r. o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV 18/2009 z 28. januára 2010 porušené bolo, preto ústavný súd uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV 18/2009 z 28. januára 2010 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu vyplýva, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento postup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokovávaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomocí zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov. Ústavný súd je však oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých už niet iného nadriadeného alebo opravného súdu, ktorý by chránil základné právo účastníka konania. Ústavný súd má zato, že tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti boli relevantné aj v danej veci. Ústavný súd má zato, že závery najvyššieho súdu tak, ako sú popísané, boli zjavne arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. K takémuto záveru dospel ústavný súd pri prvom dôvode t. j., že všeobecný súd má posúdiť, či išlo o návrh žalovaného podľa ust. § 97 ods. 1 O. s. p. alebo § 98 O. s. p.

Ústavný súd sa zaoberal aj druhým dôvodom uvedeným v sťažnosti a to, že vo veci sťažovateľa rozhodovala JUDr. Alena Prieceľová potom, ako bola predsedníčkou odvolacieho

senátu aj ako členka senátu dovolacieho a konštatoval, že došlo k pochybeniu v zákonomnom postupe najvyššieho súdu pri obsadzovaní dovolacieho senátu z týchto dôvodov: Najvyšší súd Slovenskej republiky informoval a túto informáciu potvrdil aj vo svojom vyjadrení k sťažnosti sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, že zloženie dovolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1ObdoV 18/2009 bolo: predsedníčka senátu JUDr. Darina Ličková, členovia senátu JUDr. Juraj Seman, JUDr. Anna Marková, JUDr. Alena Priecelová a JUDr. Peter Dukes. Následne najvyšší súd vo vyjadrení k sťažnosti uviedol, že táto informácia bola nesprávna a poskytnutá omylom, pretože v dovolacom senáte namiesto JUDr. Aleny Priecelovej zasadala JUDr. Jana Zemaníková. Svoj omyl vysvetlil najvyšší súd zámenou spisov a to so spisom 1MOBdoV 18/2009. Ústavný súd túto argumentáciu neprijal a vytkol najvyššiemu súdu nezažurnalizovanú listinu zo 14. januára 2010 s rukou dopísaným textom 1ObdoV 18/2009, ktorá nemá uvedené číslo listu a nie je spojená so zostávajúcim spisom.

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v ďalšom priebehu dovolacieho konania bude posúdiť, či vo veci sťažovateľa je daný niektorý z dôvodov prípustnosti dovolania takým spôsobom, ktorý bude ústavne konformný a bude v súlade s právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako i odvolacieho súdu vrátane konaní predchádzajúcich ich vydaniu a dospel k záveru, že konania sú postihnuté vadou podľa ust. § 237 písm.f/ O. s. p., t. j., že prvostupňový súd ako i odvolací súd konal o vzájomnom návrhu žalovaného, pričom tento vzájomný návrh nebol doručený žalobcovi a ust. § 237 písm.e/ O. s. p.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V predmetnej veci je dovoláním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako aj rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa ust. § 238 ods. 1,2 a 3 O. s. p. je prípustnosť dovolania daná, ak sú splnené jeho predpoklady v zmysle tohto ustanovenia.

Dovolací súd konštatoval, že prípustnosť dovolania podľa ust. § 238 ods. 1,2 a 3 v danej veci nie je daná, keďže rozsudok odvolacieho súdu nezmenil rozsudok prvostupňového súdu vo veci samej, rozhodnutie odvolacieho súdu sa neodchýlilo od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, odvolací súd nevyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nešlo ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa ust. § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. je založená na princípe univerzality, čo znamená, že podľa tohto ustanovenia možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu bez ohľadu na povahu predmetu konania. Táto zásada je však ohraničená tým, že zákon pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu len vtedy, ak trpí niektorou vadou vymenovanou v písm.a/,b/,c/,d/,e/,f/ a g/ § 237 O. s. p.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na námietku dovolateľa, ale z úradnej povinnosti zisťuje jej existenciu bez zreteľa na to, či dovolateľ existenciu vady tvrdil alebo netvrdil.

Podľa ust. § 237 písm.a/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. V ust. § 7 ods.1 O. s. p. je stanovená právomoc súdov v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. V súvislosti s posudzovaním právomoci súdov Slovenskej republiky je potrebné vychádzať aj z nariadenia Rady (ES) č. 44/2001

z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Súd, na ktorý bol podaný návrh preto posudzuje svoju príslušnosť aj z pohľadu, či v danej veci nie je daná výlučná príslušnosť upravená v čl. 22 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001.

Podľa čl. 22 (výlučná právomoc) nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 ods. 2 výlučnú právomoc majú tieto sudy bez ohľadu na bydlisko v konaniach, ktorých predmetom je platnosť zriadenia, neplatnosť alebo zánik obchodných spoločností alebo iných právnických osôb alebo združení fyzických a právnických osôb, alebo platnosť rozhodnutí ich orgánov, súd členského štátu, v ktorom má spoločnosť, právnická osoba alebo združenie sídlo.

Žalovaný svojim písomným podaním z 2. júla 2004 namietal oprávnenosť konateľa spoločnosti žalobcu na podanie žaloby voči žalovanému, keďže tento tak urobil bez súhlasu väčšinového spoločníka, čím vznikla absurdná situácia, kedy bez súhlasu väčšinových spoločníkov podáva v ich mene konateľ spoločnosti p. L. žalobu na spoločnosť, v ktorej sú oni jedinými spoločníkmi, teda fakticky na nich samotných) č. 1.94 - 99.

Žalovaný vo svojich podaniach uvádza, že sa pridrižiava všetkých svojich podaní.

Ani prvostupňový a ani odvolací súd neskúmali oprávnenie konateľa žalobcovej spoločnosti na podanie žaloby, tak ako to namietal žalovaný z pohľadu svojej príslušnosti vo vzťahu k cit. čl. 22 ods. 2 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001.

Dovolací súd následne preto, keďže nie je jednoznačne vyriešená príslušnosť súdu, nemohol právne posúdiť otázku protinávrhu žalovaného podľa ust. § 97 alebo § 98 O. s. p. resp. ak nebola daná príslušnosť slovenského súdu na prejednanie žaloby žalobcu, či je príslušný slovenský súd na prejednanie návrhu resp. protinávrhu žalovaného.

Dovolací súd konštatoval, že v predmetnej veci bol protinávrh z 21. februára 2005 (č.l. 103) doručený žalobcovi asi s predvolaním na pojednávanie vytýčené na 18. marca 2005 (na doručení tento údaj chýba, je však úprava sudcu na doručenie kópie protinávrhu z čl. 103 a predvolania na termín z 25. februára 2005 – čl. 128) ako aj na podporu tohto názoru nasvedčuje skutočnosť, že žalobca na pojednávaní 14. novembra 2006 založil krátkou cestou odpoveď na procesný list žalovaného z 21. februára 2005. Za týchto okolností preto nie je možné akceptovať stanovisko žalobcu, že došlo k vade podľa ust. § 237 písm.e/ O. s. p.

Dovolací súd konštatoval, že v konaniach na súde prvého ako aj odvolacieho súdu nezistil vady, ktoré sú uvedené v ust. § 237 písm.b/,c/,d/,e/,f/ a g/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací mal v zmysle Nálezu ústavného súdu dovolanie žalobcu opätovne preskúmať a posúdiť, či vo veci sťažovateľa je daný niektorý z dôvodov prípustnosti dovolania takým spôsobom, ktorý bude ústavne konformný a bude v súlade s právnym názorom ústavného súdu vysloveného v tomto náleze.

Dovolací súd pri svojom rozhodnutí a skúmaní nálezu ústavného súdu sp. zn. II.ÚS 285/2010-43 z 15. novembra 2010 vychádzal a pridržoval sa len Ústavy Slovenskej republiky, ktorú považuje za smerodajnú a záväznú a to čl. 127 ods. 1 ústavy. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I.ÚS 103/02, IV.ÚS 115/07). Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných, obchodných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Keďže rozhodnutie Najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho i rozhodnutie prvostupňového súdu bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2010 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, dosiaľ nebolo rozhodnuté s konečnou platnosťou. Vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy bola vylúčená právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 28. januára 2010. Sťažovateľ mal možnosť uplatniť ochranu svojich práv v konaní pred súdom prvého stupňa a následne eventuálne na odvolacom súde.

Čo sa týka spochybnenia obsadenia dovolacieho senátu v náleze ústavného súdu, dovolací súd prípisom ústavnému súdu vysvetlil nedorozumenie pri zaslaní požadovaného spisu, ktorý bol administratívnym nedopatrením zamenený so spisom sp. zn. 1MOBdoV 18/2009. Výtka ústavného súdu, že došlo k pochybeniu v zákonom postupe

najvyššieho súdu pri obsadzovaní dovolacieho senátu nebola preukázaná t. j. v dovolacom senáte nerozhodovala JUDr. Priecelová. Listina s textom predtlaču „ Termín pojednávania dovolania.“ je interným tlačivom slúžiacim pre potreby kancelárie s cieľom postúpiť spis na naštudovanie príslušným členom senátu tak, aby sa s ním všetci oboznámili.

Za preukazujúci dôkaz o zložení dovolacieho senátu, keďže išlo o neverejné zasadnutie senátu, je treba považovať zápisnicu z neverejného pojednávania.

Bude preto úlohou súdu prvého stupňa, aby v novom konaní postupoval v naznačenom smere, vyriešil otázku svojej právomoci a následne vo veci znova rozhodol a to aj o trovách dovolacieho konania.

Poučenie: proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2011

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.